

- Lezing: Johannes 12:1-26

12¹Zes dagen voor Pesach ging Jezus naar Betanië, waar Lazarus woonde, die Hij uit de dood had opgewekt. ²Daar hield men ter ere van Hem een maaltijd; Marta bediende, en Lazarus was een van de mensen die met Hem aanlagen. ³Maria nam een kruikje vol kostbare, zuivere nardusolie, zalfde daarmee de voeten van Jezus en droogde ze af met haar haar. De geur van de olie trok door het hele huis. ⁴Judas Iskariot, een van de leerlingen, degene die Hem zou uitleveren, vroeg: ⁵'Waarom is die olie niet voor driehonderd denarie verkocht om het geld aan de armen te geven?' ⁶Dat zei hij niet omdat hij zich om de armen bekommerde – hij was een dief: hij beheerde de kas en stal eruit. ⁷Maar Jezus zei: 'Laat haar, ze doet dit voor de dag van mijn begrafenis; ⁸de armen zijn immers altijd bij jullie, maar Ik niet.'

⁹Veel Joden hadden gehoord dat Jezus daar was en gingen naar Hem toe, niet alleen om Hemzelf, maar ook om Lazarus te zien, die Hij uit de dood had opgewekt. ¹⁰De hogepriesters beraamden intussen een plan om ook Lazarus te doden, ¹¹omdat hij er de oorzaak van was dat veel Joden naar Jezus gingen en in Hem geloofden.

¹²De volgende dag was er al een grote menigte in Jeruzalem voor het feest. Toen ze hoorden dat Jezus ook zou komen, ¹³haalden ze palmtakken en liepen ze de stad uit, Hem tegemoet, terwijl ze riepen: 'Hosanna! Gezegend Hij die komt in de naam van de Heer, de koning van Israël.' ¹⁴Jezus zag een ezels staan en ging erop zitten, zoals geschreven staat: ¹⁵'Vrees niet, vrouwe Sion, je koning is in aantocht, en Hij zit op een ezelsveulen.' ¹⁶Zijn leerlingen begrepen dit aanvankelijk niet, maar later, toen Jezus tot majesteit verheven was, herinnerden ze zich dat dit over Hem geschreven stond, en dat het zo ook gebeurd was. ¹⁷De mensen die erbij waren geweest toen Hij Lazarus uit het graf riep en uit de dood opwekte, waren van die gebeurtenis blijven getuigen. ¹⁸Daarom ging de menigte Hem tegemoet; ze hadden gehoord dat Hij dit teken had verricht. ¹⁹En de farizeeën zeiden tegen elkaar: 'Je ziet dat we niets bereikt hebben: kijk maar, de hele wereld loopt achter Hem aan.'

²⁰Nu was er ook een aantal Grieken naar het feest gekomen om God te aanbidden. ²¹Zij gingen naar Filippus uit Betsaida in Galilea, en vroegen of ze Jezus konden zien. ²²Filippus ging dat tegen Andreas zeggen en samen gingen ze naar Jezus. ²³Jezus zei: 'De tijd is gekomen dat de Mensenzoon tot majesteit wordt verheven. ²⁴**Werkelijk, Ik verzeker u, als een graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft het één graankorrel, maar wanneer hij sterft brengt hij veel vruchten voort.** ²⁵**Wie zich aan zijn leven vastklampt, verliest het, maar wie in deze wereld zijn leven loslaat, behoudt het voor het eeuwige leven.** ²⁶**Wie Mij dient moet Mij volgen: waar Ik ben zal ook mijn dienaar zijn, en wie Mij dient zal door de Vader geëerd worden.**

Preek

Lieve mensen,

Ooit, lang geleden, verbond God zijn naam aan de regenboog. Hij zei: *zo waar ik God ben, nooit meer zal er zo'n vloed komen als de zondvloed.* (Genesis 9:11) Mooi om te lezen, nu we deze week de watersnoodramp herdachten. En ook nu we de zeespiegel zien stijgen door de opwarming van de aarde. God zei daarbij:

Slide: ²²Zolang de aarde bestaat, zal er een tijd zijn om te zaaien en een tijd om te oogsten, zal er koude zijn en hitte, zomer en winter, dag en nacht – nooit komt daar een einde aan. (Genesis 8)

Waar Jezus bij aansluit in zijn beeldspraak is dus een natuurwet. De seizoenen zullen gaan en komen. En waar het in de herfst allemaal lijkt af te sterven. Waar in de winter de natuur een doodse uitstraling heeft. Daar mogen we er op vertrouwen, dat er weer groei gaat ontstaan. Dat het land zijn vruchten zal voortbrengen. Dat er ooit weer geoogst kan worden. God zorgt voor de seizoenen. En Jezus sluit daarbij aan in zijn beeldspraak.

Jezus sluit ook aan bij de praktijk. Akkerbouwers maken gebruik van die natuurwet. Het is elke keer weer een risico en een spannende bezigheid. Je hebt zakken vol met graan. Dat is houvast. Daar kun je brood van bakken. Voor je gezin, voor je familie. Maar ook om te verkopen, zodat je een spaarpotje hebt voor mindere tijden. Maar veel van die zakken vol met graan strooi je uit. Geen korte termijn, maar investeren in de toekomst. Omdat je er op vertrouwt: de seizoenen zullen niet stoppen. Wat ik nu weggooi, zal eens vrucht dragen. Het is dus een kwestie van vertrouwen om akkerbouwer te zijn. Om goed bruikbaar graan niet te malen tot meel, maar uit te strooien. Je geeft het uit handen.

Het is een bijzonder proces, het ontkiemen van het graan. We zagen het filmpje van die bruine boon. Die boon zelf verdwijnt helemaal. Die sterft. Maar als je dat proces langer zou volgen. Dan zou je zien dat er uit die boon veel nieuwe bonen ontstaan. Bonen die je kunt eten. Maar ook weer opnieuw kunt zaaien. Dus je eet een deel van de bonen. En je gebruikt de rest van de bonen om opnieuw te zaaien. Zodat het proces zich herhaalt. Met de seizoenen ontstaan uit die ene boon exponentieel veel nieuwe bonen. Zo is het ook met graan.

Jezus gebruikt dit beeld vlak voor zijn sterven. Mensen verwachten dat hij koning wordt. Zo hebben ze hem binnengehaald in Jeruzalem. Van over heel de wereld zijn er mensen die Jezus willen zien. En dan zegt Jezus: de graankorrel moet sterven. Hij zegt daarmee: het is nu geen tijd om te oogsten, maar om te zaaien. De leerlingen en de Jeruzalemmers willen *nu* de populariteit van Jezus verzilveren. Maar Jezus wijst ze op de natuur. En zegt: dit is de weg waarlangs je de wereld kunt veroveren. Niet door snel je winst te tellen, maar door te investeren.

Jezus had al veel eerder de wereld kunnen veroveren. Toen satan bij de verzoeken slechts één knieval vroeg. Dan zou hij zich terugtrekken. Maar Jezus gaf aan dat het op een andere manier zou gaan. Dat Hij zou liefhebben tot het einde. De weg gaan van een dienaar, maar niet een dienaar van satan. Een dienaar van mensen. En van God. Jezus durft snelle winst los te laten. Hij hoeft geen succesverhaal. Nee, hij wil tot zegen zijn. Dat vraagt een andere mindset. Eentje van dienstbaarheid. Van kunnen loslaten. Van liefde tot het uiterste.

De graankorrel moet sterven. De dood van onze Heer zal wereldwijde impact hebben. Hij geeft zijn leven uit handen. Sterft aan onze zonden. Zodat wij hier in Rotterdam kunnen eten van brood dat uit die graankorrel is ontstaan. Je proeft het leven. Genade wordt je uitgereikt. De lente is begonnen.

Maar dan zegt Jezus nog iets ...

Hij zegt dat zijn volgelingen diezelfde weg moeten gaan. Niet vasthouden aan die korrels graan die je in handen hebt. Maar ook jouw leven draagt vrucht als je los kunt laten. Wil je Jezus volgen, dan sta

je niet boven hem. Jezus nam niet de *shortcut* naar geluk. Knielde niet voor satan. Hij vraagt ook van jou, dat je niet te snel brood maakt van je graankorrels.

Je leven loslaten. Volgelingen van Jezus willen met dingen breken. Dat valt niet altijd mee. Het vraagt om vertrouwen dat je er iets beters voor terug krijgt. Zoals een graanboer 2 keuzes had. Graan vermalen en brood bakken. Eten voor vandaag. Of: uitstrooien en afwachten. Met de hoop op meer eten later. Zo vraagt het van jou en mij vertrouwen. Breken met zonden, die je voor nu een heerlijk gevoel geven. Bevrediging.

Je leven loslaten. Wat gaan wij vaak voor het gemak. We vermijden lastige dingen en willen zo smooth mogelijk door dit bestaan glijden. We bakken nu een brood. Want je weet wat je hebt. Graan uitstrooien? Dingen uit handen geven? Waar is ons vertrouwen? Echte offers, zoals Jezus ze bracht, en onze broers en zussen die vervolgd worden. Of in veel minder comfortabele situaties leven dan wij. Echte offers brengen, daar ben ik best wel slecht in. Wanneer wordt er nou echt een offer van je gevraagd?

De vraag is: wat moet er bij jou sterven voor een nieuwe lente? Voor een grotere oogst? Wat zit er bij jou in de weg om nog meer dat koninkrijk van God te leven? En dan kun je denken aan die zonde in jouw leven, die je er maar niet onder krijgt. Of aan die droom die je maar niet los kan laten en waarvoor je alles en iedereen opzij zet. Die houding, waardoor je zelf altijd in het middelpunt wilt staan en anderen opzij duwt. In ieder geval moet ons ego kleiner. En leren dat geluk niet zit in dichtbij momenten, in instant bevrediging. Leren dienstbaar te zijn. Te leven voor liefde. Jezus te volgen.

Hoe heeft dat kans van slagen? Ik vind het loslaten van mijn ego nogal lastig. En zonden zijn vaak dichterbij dan ik hoop of bid. Nou, bij Jezus volgen hoort ook dat je dicht bij hem blijft. Je krijgt het alleen voor elkaar als je hem in het oog hebt. Als je leeft uit de bron van zijn liefde. En als het dan weer eens mislukt, dan niet getreurd. Want ook dan is Hij dichtbij. Met zijn vergeving. En met zijn vernieuwing. Hij zet je weer overeind. Voor de zoveelste keer. En moedigt je aan om er voor te gaan. Voor dat koninkrijk met zijn lange lijnen. Hij moedigt je aan om dat wat in de weg zit los te laten. Dat is ook avondmaal: dicht bij je Heer zijn. Ervaren dat Hij je niet loslaat. Maar je vergeeft. En je vernieuwt. Dan kun je weer op weg. Om zijn koninkrijk te leven. Zodat jouw leven vrucht draagt. Leven uit de Bron is hoop op een nieuwe lente.

Dan nu meteen het bespreekpunt of nadenkpunt:

In een Joods verhaal loopt iemand een winkel binnen. 'Wat verkoopt u hier eigenlijk', vraagt hij? De engel achter de toonbank zegt: 'alles wat u maar wilt'. 'Werkelijk?!', zegt de bezoeker. 'Doe mij dan maar vrede op aarde, een einde aan onrecht, geen honger en voor alle vluchtelingen een huis'. 'O, wacht even', zegt de engel, 'u begrijpt me verkeerd; we verkopen hier geen vruchten, alleen maar zaden...'.
'

Amen